Spirit of Bosnia / Duh Bosne
An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

## Razlike nas ne dijele, kroz njih se upoznajemo

Ena Šečić

Mi smo savršeni. Mi ne pravimo greške. Mi shvatamo. Mi smo najbolji. Mi ćemo pobijediti.
Svima ćemo pokazati. Mi možemo. Mi hoćemo. Imamo i štelu. Sanjamo. Vidimo.
Ostvarujemo. Pobjeđujemo.
I onda udahneš po prvi put u svom novom životu.
Savršena djeca.
Mi smo X. Ne treba nam Y.
Mi smo Y. Ne treba nam X.
Umišljeni sasvim dovoljno, ne previše.
Nezavisni, sa ukusom svojstvenim sebi.
Mudri samo sebi, kao niko nikada prije.
Djeca mira.
Savršena djeca.

I vidiš li sad? Ništa nije ostalo od pijeska ispod tobogana. Pijesak je razasut svud po parku. To
je zato što smo se tukli oko različitih imena.
A pod ljuljaškom stoji prelijepa plavo-žuta lopta oko koje smo se mogli posvađati…a nismo.
Samo je Franjo rekao Mehmedu koji je prenio Vladislavu da on njega mrzi. Ko koga mrzi? Nikome nije jasno.
Isto je i Ana rekla Emini koja je prenijela Marici.
Lopta je zaboravljena. Pijesak je iskorišten.
Prelazimo na nešto opasnije i grublje.
Podmukla djeca.
Savršena djeca.

Još smo mladi.
Samo nismo više sami za sebe.
Franjo je oženio svoju Anu, Mehmed je oženio neku svoju Amelu, Marica se udala za nekog
svog Mladena.
A Vladisalav je poludio i oženio Eminu.
Vladislav je pogriješio.
Emina nije njegova.

Emina je mrtva, kriv je neki zalutali metak osuđivanja.
Vladislav je u ludnici.
I treba tako.

Davno smo zamijenili pijesak opasnijim stvarima. I grubljim.
Sad bacamo jedno drugom metke u oči.
Mi smo svi svoji junaci.
Savršena, podmukla, ubojita djeca.

Kad smo pobili skoro sve, palo nam na pamet da se mirimo.
Našli smo onu plavo-žutu loptu i sad se (veoma pošteno!) svađamo oko nje.
Blago nama.
Vladislava pustismo neki dan iz ludnice.
Šta bi Vladislavu?
On kaže da nije on trebao ići u ludnicu nego svi mi ostali.
I onda je Vladislav obolio od bacanja sa nebodera.

Mi smo pametni ljudi.
Nismo više djeca.
Ne prelazimo ni na šta opasnije nakon metaka.
Ako nam se pruži prilika da koristimo nešto opasnije, nećemo je propustiti.
Ljudi napreduju, jel da?
Mi smo bili savršena djeca.

Obećani da razočaramo, tek smo shvatili da nismo uradili ništa novo.
Ljudi su ubijani i ubijeni već odavno.
Mi, savršena djeca, nismo uradili ništa novo.
Bože, pa mi smo prevareni!
I sad moramo da shvatimo ko nas je prevario.

Prevarili nas oni, što su, kad smo mi bili djeca, bili ovakvi kao mi sad.
Prevarili nas oni što su nam rekli da valjamo kad, sasvim iskreno govoreći, nismo valjali baš
toliko da nam se govori da valjamo.
Prevarilo nas što očinji vid tvoj nije očinji vid moj.
Ma prevarilo nas sve pomalo.
Umorili smo se da se svađamo dok se mirimo, pa se sad ignorišemo dok se svađamo.
Svaki gleda svoju stranu, svaki boju svoje kože cijeni.
Sreli smo ( svako zasebno) jednog gologlavog dječačića, što neće da bude ni X ni Y. Reče
nam, (svakom posebno) da je cijena naše kože čista nula, svačija će koža postava za kaput
Majke Zemlje biti.
Ma taj «ni X ni Y» dječačić, on je veća budala nego onaj naš Vladislav.
Nećemo moći shvatiti ko nas je prevario dok slušamo budale.

Baš smo jučer gledali kako jedan Marko spašava sina jednog Fikreta iz one rijeke podno naših bogatih kuća.
Špijunirajući male ljude se svojih zlatnih balkona, saznali smo da Fikret nije bio tu da

spasi
svoje dijete jer je vozio Markovu ženu u bolnicu.
Kako su samo smiješni! Ove male spodobe što ih gledamo svisoka, kako su samo smiješni i beznadežni.
Ama nisu oni krivi. Samo nisu savršeni kao mi.
Čekaj malo… možda su nas oni prevarili?!
Ma ne, nesavršene mrvice nisu mogle nadmudriti svoje gospodare.

Baš danas gledali smo jednog mladića i jednu djevojku u veoma sumnjivoj situaciji. Adnan i
Vesna su stajali jedno pored drugog na ulici, na semaforu!
O, Bože! Šta sve može da se uradi?! Moramo im pomoći! Bilo bi NEHUMANO dozvoliti da
završe kao Vladislav i Emina.
Odlučili smo djelovati brzo.
Pozvali smo Adnana i Vesnu da dođu, imamo im nešto važno reći.
Ušli su kroz jedna vrata, bolesni, izašli kroz dvoje različitih vrata, izliječeni.
Samo je Adnan izgleda htio da se igra one budalaste igrice «Romeo i Julia», baš one koju smo
htjeli zabraniti prošle godine.
Adnanov razum je napustio njegovo tijelo, što je opasno i smrtonosno, kao kad voz sleti sa
šina. Dobio je crni stan negdje u Emininom komšiluku.
I Vesnin razum je napustio njeno tijelo, što je uvijek loše kao kad vlak iskoči iz tračnica…
Ona je dobila crni stan negdje u Vladislavovom susjedstvu.
Možete misliti! Možete misliti kako smo se mi osjećali! Pokušavamo pomoći ljudima, a oni
tako bježe od nas.
Ostavili su nam poruku.

RAZLIKE NAS NE DIJELE, KROZ NJIH SE UPOZNAJEMO!!!

Mi smo pametni, pa smo tražili od nekog pametnijeg čovjeka da nam razjasni šta to znači.
Otišli smo u onu njegovu kuću, sjajniju i ljepšu od naših, dokaz pameti njegove, ali on nam
nije znao objasniti šta to znači.
Nismo bili lijeni, tražili smo svuda, do samog vrha i najpametnijeg čovjeka, u onoj najljepšoj i najbjeljoj kući, a opet nam nisu mogli pomoći, objasniti nam…
Umorni, vraćali smo se kući, kad sretosmo onog «ni X ni Y» dječačića, koji nam reče da su
nam onim riječima Vesna i Adnan poručili da smo glupi kreteni!
Izgubljeno gologlavo momče!
On stvarno ne zna šta priča!

«Kontamo» ko nas je prevario već cijela dva dana.
Jučer, gledali smo kako se spašava život.
Danas, gledali smo kako se voli.

Sutra, MOŽDA ćemo shvatiti šta su nam ono Vesna i Adnan htjeli reći.

*© 2008 Ena Šečić*

(Ovaj esej je osvojio prvo mjesto u natječaju u školi za ljudska prava za najbolji tekst u Bosni i Hercegovini na temu: “Razlike nas ne dijele, kroz njih se upoznajemo”)

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.